

Arrest

nr. 196 113 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116 / 6
1150 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 8 december 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van haar Nederlandse schoonzoon en Belgische dochter, gegeven dat door beide partijen werd bevestigd ter terechtzitting.

Op 6 juni 2017, met kennisgeving op 15 juni 2017, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en geeft de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 20. Dit vormen de bestreden beslissingen, die luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.12.2016 werd ingediend door:

*Naam: M.
Voorna(a)m(en): V.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: 16.04.1958
Geboorteplaats: Dingila
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Ziektekostenverzekering Partena dd. 24.11.2016 op naam van de dochter van betrokkene*
- Huurcontract dd. 17.12.2008 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote*
- Loonfiches (Anco Industries) augustus – oktober 2016 op naam van de referentiepersoon; loonfiches (OCMW Machelen) augustus 2016- oktober 2016 op naam van de dochter van betrokkene*
- Medisch getuigschrift dd. 9.04.2016 op naam van betrokkene.*

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de dochter en schoonzoon van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Hierbij dient het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu toonde betrokkene geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar Nederlandse schoonzoon. Betrokkene toonde bovendien niet aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren en uit niets blijkt dat zij geen leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het door betrokkene voorgelegde medisch attest dd 09.04.2016 van Dr. S. V. B. blijkt dat betrokkene reeds 10 jaar lijdt aan AHT. Uit het betreffende attest blijkt nergens dat de permanente aanwezigheid noch zorgen van betrokkene haar dochter en de referentiepersoon is vereist. Tevens oordeelde de arts in het attest dat betrokkene kan reizen. Gezien betrokkene reeds 10 jaar aan de ziekte lijdt kan worden aangenomen dat betrokkene ook voor haar komst naar België reeds met deze gezondheidsproblemen kende en er niet blijkt dat zij niet net als vroeger de noden die haar ziekte zouden veroorzaken zou kunnen opvangen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij het volgende:

"Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van artikel 40 ter en 42 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van artikel 52 het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Dat aangaande de bestreden beslissing het volgende moet worden aangehaald:

Dat verzoekster zoals gevraagd een volledig dossier aan tegenpartij heeft overgemaakt conforme artikel 52 alinea 4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.(....)"

Dat verzoekster in haar aanvraag duidelijk heeft aangehaald dat ze weduwe is.

Dat haar echtgenoot op 10 maart 2016 in Vilvoorde overleden is.

Dat zij sindsdien ten laste van haar kinderen is gevallen daar zij nooit persoonlijk heeft gewerkt.

Dat verzoekster dus niet kan aantonen dat zij in haar land van herkomst ten laste van haar kinderen was, daar haar echtgenoot destijds nog levend was.

Dat de situatie van verzoekster na zijn overlijden sterk gewijzigd is.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de situatie, dewelke uit de neergelegde stukken blijkt.

Dat er verzoekster geen bijkomende uitleg over haar situatie werd gevraagd, hetgeen in casu nuttig had kunnen zijn.

Dat er in casu een schending van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 moet worden vastgesteld.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

"Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitenvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n° 58.328, 23.02.96).

Dat dit in casu duidelijk niet het geval was.

Dat tegenpartij de situatie zorgvuldig had moeten onderzoeken en dat er bijkomende informatie over de situatie kon aangevraagd worden, wat in casu niet gebeurde.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt evenals artikel 40 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 52 het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

2.2. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij niet verduidelijkt in welke mate een "overmacht" in casu kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, daargelaten de vaststelling dat evenmin kenbaar wordt gemaakt op welke overmacht de verzoekende partij zich beroept. Bij gebreke van uiteenzetting ervan is dit onderdeel onontvankelijk.

2.3. Voorts, in de mate dat de verzoekende partij zich al zou beroepen op de schending van het hoorrecht nu zij betoogt dat aan haar geen bijkomende uitleg over haar situatie werd gevraagd hetgeen nuttig had geweest, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissingen betreffen het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen en laat zij *in casu* na te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissingen vermogen te wijzigen.

De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoonzoon en Belgische dochter, omdat de verzoekende partij niet

heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf in België is verstreken. Tevens wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en geeft de verwerende partij een weerslag van haar analyse van het dossier in het kader van laatstgenoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40*bis*, §2, eerste alinea, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende meerderjarige Nederlandse zoon en Belgische dochter op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De lezing van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Belgische dochter en haar schoonzoon.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissingen geen rekening te houden met het overlijden van haar echtgenoot op 10 maart 2016 zodat zij sedertdien ten laste is van haar voormelde kinderen en erkent in het middel dat zij niet kan aantonen dat zij in haar herkomstland ten laste was van deze kinderen omdat haar echtgenoot alsdan nog leefde. Zij houdt voor dat hierdoor artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet is geschonden.

In casu wijzen de bestreden beslissingen de aanvraag af omdat enerzijds er niet is aangetoond dat de verzoekende partij al ten laste van de referentiepersonen was ten tijde van haar verblijf in het herkomstland, wat de verzoekende partij niet betwist. Anderzijds wijzen de bestreden beslissingen de

aanvraag af omdat niet is aangetoond dat de verzoekende partij effectief onvermogen is. De bestreden beslissingen wijzen erop dat:

“Volgende documenten worden voorgelegd:

- Ziektekostenverzekering Partena dd. 24.11.2016 op naam van de dochter van betrokkene
- Huurcontract dd. 17.12.2008 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote
- Loonfiches (Anco Industries) augustus – oktober 2016 op naam van de referentiepersoon; loonfiches (OCMW Machelen) augustus 2016- oktober 2016 op naam van de dochter van betrokkene
- Medisch getuigschrift dd. 9.04.2016 op naam van betrokkene.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Uit een overlijden van een echtgenoot en het louter inwonen bij een referentiepersoon kan niet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat de verzoekende partij ten laste is van voormelde kinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij effectief onvermogen is.

De verwerende partij wijst er terecht op dat *in casu* niet werd voldaan aan de voorwaarden opgelegd door artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en naar de Europese rechtspraak terzake. De Raad sluit zich aan bij haar volgende opmerking:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag tot vestiging van verzoekster werd geweigerd, omdat zij niet voldaan heeft aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Meer bepaald heeft zij niet aangetoond ten laste te zijn van haar bloedverwanten in opgaande lijn (of die van haar echtgenoot of wettelijke partner), overeenkomstig artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit die wetsbepaling kan onder meer worden afgeleid dat het familielid van de in België verblijvende referentiepersoon ten laste moet zijn van die referentiepersoon.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Het weze verduidelijkt dat deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”) (Zie dienaangaande RvV nr. 186 301 dd. 28 april 2017).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon (materieel en/of financieel).

Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk (RVV idem).

Verzoekster betoogt op geen enkele manier afbreuk aan voorgaande, meer nog, zij bevestigt geenszins ten laste te zijn geweest in het land van herkomst van de referentiepersoon.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de gemachtigde dan maar bijkomende informatie had moeten vragen, dient te worden aangestipt dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. Zij dient, als aanvrager, aan te tonen dat zij zich bevindt in de toepassingsvoorwaarden van de hoedanigheid waarop zij zich beroept. (...)"

Noch het feit dat de afhankelijkheid bestond in het herkomstland, noch de afhankelijkheid sedert het overlijden van de echtgenoot van de verzoekende partij, noch de actuele afhankelijkheid zijn *in casu* afdoende bewezen. Voorts laat zij na uiteen te zetten op welke andere wijze de artikelen 40, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zouden zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4°, 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In casu toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de door haar bijgebrachte stukken ter bewijs van haar vermeend 'ten laste zijn' van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden of dat de verwerende partij de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Hierbij werd tevens opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins van de verwerende partij kan verwachten dat zij aangeeft welke bewijzen van de feitelijke situatie nog zouden kunnen worden bijgebracht, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins inhoudt dat de verwerende partij, nadat de aanvrager alle stukken die hij wenste over te leggen heeft overgelegd, nog bijkomende stukken zou dienen op te vragen.

De verzoekende partij voert verder geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat een verwijzing naar het voorgaande volstaat.

2.6. Samen met de verwerende partij wordt besloten dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN